

FELSZABI

PÁRATLAN OLDAL - LVII. évfolyam, 46. szám, 2013. november 15.

Sz. Fruzsina filmrendező kedvenc rádióm szombat délelőtti (mindent bele, keverd össze! típusú) műsorában angyali hangon gőgicsélve, hosszan, nyugodtan és zavartalanul hinti a gyűlöletet. Konkrétan a *kommunistákat* gyűlöli, még csak nem is a kommunizmust. (Persze hogy az a kommunista, akit ő annak tart.) Első nagy, „realista” (rejtett kamerás) művében Biszku Béla volt a büdös kommunista gyilkos, új (világsikerre szánt, 69 év után kelt, „hiteles” visszaemlékezéseken alapuló) remekében a Vörös Hadsereg a hunyó, pontosabban katonáinak (nem több és nem kevesebb mint) 10 százaléka, akik ugye véresre verték, majd megerőszakolták Budapest hölgyeit. Eddig oké, a művészet és a giccs szólása szabad! Ekkor azonban az óvatlan műsorvezető durva hibát vét: kiejti a „felszabadítás” szót. Nagy ziccer, a rendezőnő meg is játssza. A gyermeki ártatlanság csilingelő hangján tárja elénk az ismert neonáci narratívát: felszabadítás pedig nem volt! És igaza van, a náciknak az valóban nem volt felszabadulás. Csak a többieknek.